

Skrivnostno – minljivo

Tanja
Peršolja

Izveslaš v zaliv pesmi,
ker si hočeš odpočiti od
njene ljubezni.
Težke so besede,
utrujajo te,
izžemajo, čutijo,
v tebi živijo,
te krojijo,
a nikoli ne povejo, kar želijo.

Vseeno se rodijo.

Zjutraj
je sonce
pokukalo
skozi okno
in vse je
kot v pravljici!

Živim hitro
nestrpno
srečno
skrivnostno – minljivo.

Kakor se pesek zaje v srce,
korak topotaje zajame pot.
Sanjaš, kje boš zadnji korak
s peskom posul in začutil,
da si poslednjič srce,
ki hoče biti in je . . .

Popek ustnic oblikuje
tvoje ime.
Ko se odpre,
izlije vate kapljice
rosnih poljubov.
Potem ovene.

Živim cvet
jutrišnjega dne.

Tja daleč odplavaj pesmica

in mu pobožaj lice
in dahni vanj moje poljube
in odpoljubi zame njegove sanje
in zajemi v dlani jutranje meglice.

Droben cvet
si daroval,
potem si posteljo
postlal,
potem si noč
prevaral,
potem si me
začaral,
potem si se
zaobljubil,
da me boš v jutra
ljubil.

Vsakokrat, ko odidem,
pustim za sabo del telesa.
Počasi se slačim.
Duša je že gola.

Neizgovorljiva želja sem.

In nedosegljiva daljava. Tvoja.

TI – lučka nežnosti na moji dlani

TI – kaplja nestrpnosti na mojem licu

TI – trenutek potešenosti v moji lačni ljubezni

TI – hip življenja v moji brezdanji bolezni

Čutiti – kako hlad veje v oči in trenutke razbistri

Vedeti – kako korak med potjo zastane in daljavo preslepi

Hoditi – v neznano razkošje dogajanja

Uživati – v spominu na goloto predajanja. Njemu.

Beleške o pesnicah

Ivo
Stropnik

TRI POSODE so se razlile v naju.

Sestavljena sva iz trte vode,

iz ženskega prahu in moškega prahu.

Tega je še komaj kaj ostalo.

Iz naju je pognala vinska trta.

Ženskih imen je vse manj, moška niso

postala daljša. Zlati psiči sva,

da skotiva na takem mrazu.

SIRENE so bolj neumne kakor

lajež psov, kamni zemlje